THE HEBREW JOURNAL
דער אידישער זשורנאל
THE HEBREW JOURNAL
PUBLISHED BY
JOURNAL PRESS, LIMITED
542 DUNDAS ST. WEST. Telephone Trinity 6830-6831
M. Clavir, Pres. and Gen. Mgr.
Subscription Rates: $6 PER YEAR $3.50 SIX MONTHS
Single Copy—3 cents
The Only Daily Jewish Newspaper in the Province of Ontario
Entered as Second Class Mail Matter at C. P. O., Toronto, January 22nd, 1913

צום היינטיגען באלפור מעמאריעל מיטינג

דער פארשטארבענער לארד באלפור, וועמען די היגע אידען, וועלען היינט אוועגנס מזכיר זיין, איז ניט נאר געווען דער פאטער פון דער באל־פור־דעקלעראציע, נאר ער האט אויך פארשטאנען דעם ציוניזם אין זיין גאנצער טיעפקייט, און אזוי עס אויפגעפאסט.

"זיי", האט לארד באלפור אין איין פלאץ געשריבען, "די אידען וואס פארען פון מזרח־אייראפע קיין ארץ ישראל, דארפען אנדערש באטראכט ווערען, ווי די וועלכע פארען קיין לאנדאן אדער ניו־יארק. זיי זוכען ניט בלויז קיין בעסער לעבען, נאר זיי ווילען וואוינען און לעבען אין קהלות, וואס זאל פילשטענדיג הארמאניזירען מיט זייערע היסטארישע און רעליגיו־עזע סענטימענטען, וואס זאל זיי ציבינדען צום לאנד מער ווי געוואוינהייטען און מנהגים.

און דער פארשטארבענער לארד באלפור האט עס געזוכט צו דערקלער־רען מיט דעם, וואס ביי די אידען זענען ראסע, לאנד און רעליגיע צוזאמענ־געזעצט אזוי שטארק, ווי ביי קיין אנדער פאלק אין דער וועלט. און אין אן אויפגעבויטער ארץ ישראל האט ער ניט נאר געזעהן אידיש גליק, נאר א באנייט אידיש לעבען וועט אויך מזכה זיין מיט "נייעס", מיט נייע לע־בענס־פארמען, די גאנצע וועלט.

דער פארשטארבענער לארד באלפור איז דאריבער געווען, אן אמת'ער און אויפריכטיגער פריינט פון דעם ציוניסטישען געדאנק, און ערשט מיט א פאר חדשים צוריק האט ער עס ווידער באוויזען. ווען די ענגלישע עפענטליכע מיינונג האט אנגעהויבען צו דיסקוטירען די ראזואמקייט פון דער דעקלעראציע. האט ער צוזאמען מיט ליד דזשארדזש'ן, און גענעראל דער דעקלעראציע. האט ער צוזאמען מיט ליד דזשארדזש'ן, און גענעראל ער האט פון דאס ניי באשטעטיגט, אז די בריטישע רעגיערונג דארף דורכ־פירען די דעקלעראציע אין איר גאנצקייט, און אינ'ם אויפריכטיגען גייסט, ווי זי איז געגעבען געווארען.

אין היינט אוועגנס וועלען זיך די היגע אידען פארזאמלען ניט נאר מזכיר זיין אים אליין, נאר אויך די ירושה וואס ער האט אונז געלאזען, יענע ירושה, וואס דארף פון דעם פאראייניגטען אידישען ווילען דערפירט ווער־רען צו א זיעגרייכען סוף. א ירושה וואס האט דעם נאמען באלפור גע־מאכט פאר אומשטערבליך: סיי אין דער אידישער געשיכטע, און סיי אין דער וועלט־געשיכטע.

און ווען די גאנצע וועלט טרויערט יעצט נאך באלפור'ן, זאל זיך אויך די היגע פאראייניגטע אידישע שטימע אנשליסען, סיי אין ערען דעם גרויסען ענגלישען שטאטסמאן, און סיי אין געבען זיך די שבועה, צו פאר־וואנדלען די באלפור דעקלעראציע אין פלייש אין בלוט — דורך דער פלייס־גע־ביי־ארבייט אין דעם לאנד, וואו דאס נייע אידישע "פריילאנד" ווערט געבויט, געבויט דורך טרערען און בלוט, אבער אויך דורך פרייד און געזאנג.

אנשטאט דעקלאראציעס - פאזיטיווע מעשים

אין ניו־יארק קומט יעצט פאר דער צוזאמענפאר פון דער אידישער קולטור געזעלשאפט. איז דאס אן און פאר זיך א וויכטיגע דערשיינונג, ווייל עס איז כמעט צום ערשטען מאל, וואס אין אמעריקע קומט מען זיך צוזאמען צו רעדען און דיסקוטירען וועגען אידישע קולטור־פראבלעמען.

אבער אזוי ווי יעדער זאך האט אי ליכט און אי שאטען, האט עס אויך ניט אויסגעמידען די קולטור געזעלשאפט. געפינען זיך אין אירע רייען אי מענשען, וועלכע זענען צו איר געקומען מיט'ן איינציגען געדאנק — צו פארשטארקען און באפעסטיגען די אידישע קולטור טעטיגקייט אין די שטאטען און קאנאדע, אבער זי האט אויך אן עלעמענט, וואס איז צו איר צוגעשטאנען מער לשם דעקלעראציע ווי צוליעב פאזיטיווער ארבייט.

פאראן א גרויסע צאל געוועזענע מענשען, וועלכע קענען זיך מער אין די אלטע פארטייען ניט אריינפאסען. און זיי וואלטען וועלען אז די אידישע קולטור געזעלשאפט זאל עס ווערען יענע פארטיי, צו וועלכער זיי זאלען זיך קענען צוטוליען. פאר זיי איז דאריבער וויכטיגער א פארטיי־פלאטפארם און א פארטיי־דעקלעראציע, ווי פאזיטיווע קולטור ארבייט, און אין דעם שטייט די געפאר.

די אידישע קולטור ארבייט דארף זיין אויסער פארטיי־ארבייט, און ארום איר דארפען זיך און קענען זיך קאנצענטרירען אלע עלעמענטען, וועל־כע האבען א פאזיטיווע כאציהונג צו אידישער קולטור־ארבייט, און נאר אויף אזא אופן וועט זיך די געזעלשאפט קענען אנטוויקלען, און ווערען א וויכטיגער פאקטאר אין אידישען קולטור לעבען.

ווינשען מיר דעם קולטור צוזאמענפאר דערפאלג אין זיינע פארהאנד־לונגען, און שטעלען זיך אויפ'ן איינציג מעגליכען וועג, צו טראכטען מער וועגען פאזיטיווע קולטור־מעשים, ווי ארייצוזאלאזען זיך אין דער פראגע־אלאגיע פון פארטיי דעקלעראציעס.

די ווארנונג פון דער אידישער אימיגראציאנס געזעלשאפט

די קאנאדער אידישע אימיגראציאנס געזעלשאפט האט לעצטע וואך ארויסגעגעבען א ווארנונג וואס טאר ניט פארבייגעלאזען ווערען אומבא־מערקט.

צוויי אידישע אימיגראנטען, א ברודער און א שוועסטער, האבען ניט לאנג צוריק געזוכט אריבערצוכאפען זיך דעם גרענעץ, און אריינפא־רען אין די שטאטען. זיי זענען ארעסטירט געווארען, און דער רעזולטאט איז, אז זיי ווערען יעצט דעפארטירט, ווי עס לייטעט דאס געזעץ.

דאס איז ניט דער איינצעלנער פאל. אין דעם לעצטען יאר האבען פאסירט עטליכע אזעלכע פאלען, סיי אין טאראנטא, און סיי אין מאנטרעאל, אמאל געלינגט עס, דורך פאליטישען איינפלוס, צוריקיזהאלטען די דעפאר־טירונג, אבער אין די מערסטע פאלען העלפט קיין זאך ניט. און די אידישע אימיגראציאנס געזעלשאפט וואלט דארענט דאריבער אלעמען צו זיין פארזיכטיג, און ניט וועלען אריבערכאפען זיך די גרענעצען אויף אן אומגעזעצליכען אופן אדער דורך שווינדלערישע שמוגלער.

און די דאזיגע ווארנונג דארף ווייט און ברייט געהערט ווערען, אויב מען וויל אויסמיידען צרות אי פאר זיך, און אי פאר אנדערע.

ליטעראַרישע נייעס

שלום אש'ס זון ווערט א דער־פאלגרייכער שרייבער

לאנגזאם שלאגט זיך דורך א וועג אין דער אייראפייאישער ליטעראטור דער יונ־גער אמעריקאנישער שרייבער נאטאן אש. ער האט שוין ארויסגעגעבען צוויי ראמא־נען, — ביידע פון פארשידענע וועלטען און שטימונגען גענומען, און ביידע האב־בען געהאט א גוטען אפקלאנג אין דער ליטעראַרישער פרעסע פון די שפראכען, אין וועלכע זיי זענען געווארען איבערגע־זעצט. אונז אינטערעסירט דער דאזיגער יונגער — קוים עטליכע און צוואנציג־יעריגער — שרייבער באזונדערס. נאטאן טש איז שלום אש'ס זון. דער ערשטער ראמאן פון נאטאן אש האט געהייסען: "אז די פירמע האט באנקראטירט", און האט באהאנדעלט דאס פראבלעם פון דעם מאדערנעם אנגעשטעלטען אין א גרויס אמעריקאנער געשעפט־הויז. נאטאן אש האט דא באשריבען אזא אמעריקאניש געשעפט־הויז מיט א שטארקען טעמפּא. הונדערטער מזלות פון מענשען זענען דא נאהענט געבונדען איינער מיט'ן אנדערען. אבער פלוצים באנקראטירט דאס געשעפט און די מענשען ווערען זיך פרעמדע, צו־לויפען זיך ווי געראטעוועטע פון א גע־זונקענער שיף. און שוין פארבינדען זיך אלע מיט אנדערע מזלות — נאר, נאר אנדערע ווי פריער. דאס בוך איז אן אויסגעשפּראכען אמעריקאניש בוך, גע־שריבען אז סענטימענטען, מיט קורצע און שיינקייט. סוף כל סוף געפינט ער זיך אין א רואיגע פון אן אוראלטער קאטער־ראלע אין טשארטר, דארט קומט ער אפט און חלומ'ט. און דארט אהין קומט אויך אן אמעריקאנער מיידעל. וואס בענקט, — פונקט ווי ער — נאך דער איי־ראפייאישער נשמה. ביידע געפינען זיך, און אין זייער ליבע געפינען זיי ווידער די שיינקייט און די טיפקייט פון דער אייראפייאישער נשמה.

ביידע ביכער פון נאטאן אש האבען נעפונען א שטארקען אפקלאנג. עס איז אפט און פיעל וועגען זיי געשריבען גע־ווארען.

נאך אליז קריעג־ביכער

נאך אליז דערשיינען אין דייטשלאנד נייע קריעג־ביכער. עס איז ערשט ארויס א בוך, וואס זאגט צו צו האבען א גוטען דערפאלג. עס איז א בוך פון אן ארץ־מען ארבייטער, וואס איז אפילו אויך גע־וועזען אויפ'ן פראנט, אבער אין זיין בוך באשרייבט ער דער עיקר דאס הינטער־לאנד, וואס אינטערעסירט איהם. אלס ארבייטער, מעהר ווי דער פראנט. דאס בוך הייסט "בלאנדשענדיגע מענשען", געשריבען האט עס דער ארבייטער אדאם שאררער. אין בוך ווערט פיעל דער־ציילט וועגען ארבייטער אין דער מלחמה־אינדוסטרי. עס ווערט אויך פיעל דער־ציילט וועגען זייער א וויכטיגער געשע־העניש, וואס דער אמת וועגען איהר איז אין זיין צייט כמעט איננאנצען דער־שטיקט געווארען דורך דער צענזור. דאס איז דער גרויסער קטרייק פון די אמוניציע ארבייטער אין דייטשלאנד.

איז א דיכטער ווייניגער פאר־אנטוואָרטליך פאר'ן געזעץ

א דייטשער דיכטער ר. א מחבר פון לידער און אויך א פיעסע, וואס איז אין א סך טעאטערס געשפּילט געווארען מיט גרויסען דערפאלג, האט זיך נאך זיינע דערפאלגען גענומען צו מסחר. ער האט נעגרינדעט א געזעלשאפט פאר קויפען ערד און בויען הייזער. אלץ איז שוין רעכט געווען, נאר צו קיין קרעדיטען איז עס נישט געקומען, און די מיטעלי־דער פון דער געזעלשאפט האבען אנגע־קלאגט דעם גרינדער אין געריכט מיט א טענה, אז ער האט זיי אפגענארט. דער פּראצעס האט זיך געצויגען לאנג, סוף־כל־סוף האט דער דיכטער באקומען זייער א מילדע שטראפ, אבער איז דער באַ־גרינדונג פון דער מילדקייט האט מען אריינגעשריבען, אז ר. איז א דיכטער, און ממילא א מענש מיט א גרויסער פאנטא־זיע, און דאריבער קען מען איהם מוחל זיין מעהר, ווי אן אנדערען סוחר. ווען ער האט זיך אין זיינע פלענער פארגאלאָ־פירט.

אין דער ליטעראַרישער פרעסע פון דייטשלאנד זענען איצט דערשינען אר־טיקלען, וואס טרעטען אויף נעגען אזא מין באַגרינדונג פון א מילדרן אורטייל, וואס באליידיגט די פראפעסיע פון שריי־בער. ווארום אויב א דיכטער מעג באַ־גען אין א טעלעגראמע פון מאסקווע, האבען מיר שוין מיטגעטיילט וועג־גען דעם בריעף פון די מינסקער רבנים אין וועלכען זיי האבען אפ־געגעבען אן ערקלערונג וועגען די אנטי רעליגיע פארפאלגונגען אין רוסלאנד. מיר האבען איצט בעפר־מען דעם פולען טעקסט פון דעם סענזאציאנעלען בריעף וואס אין געווען אפגעדרוקט אין מאסקווער „פראווארא".

רעדאקציע.

צו אלע גלויבענדע אידען אין דער וועלט!

מיר האבען זיך דערוואוסט אז אייניגע רבנים אין אויסלאנד באטיילען זיך צוזאמען מיט די ערגסטע שונאים פונ'ם אידישען פאלק און פון דער אידישער רע־ליגיע אין אונגערעכטע אנפאלען אויף דער סאוויעטישער מאכט, אויסשטעלענדיג זי אין דער ראלע פון א פארפאלגערין פון דער אידישער אמונה און פאלק. מיר זע־נען ביז'ן טיעפסטען הארצען אויפגערעגט דערפון, וואס דער פאריזער ראבינער האט זיך באטייליגט אין א גאטעס־דינענסט צו־זאמען מיט דעם בעקאנטען ארגאניזאטאר פון די אידישע פאגראמען אין צארישען רוסלאנד, דעם פיהרער פון די שווארץ־מאה'ניקעס, דעם מעטראפאליט יעוולאגי. מיר זענען אויך אויפגערעגט דערפון, וואס דער ריימישער פאבסט רופט צו א קרייץ־צוג געגען ראטען־פארבאנד. מיר פאר־שטעהען ניט ווי אזוי מען קען אין נאמען נעהן פארבעכענס און רעכענען אויף א עפענטליכען אופן אזא דינסט, שטיין לגבהה־ה' עפענטליך אין דער פרעסע, דאס טיר און טייער פאר כלערליי מיס־ברויכען. דער דיכטער איז, פונקט ווי יעדער אנדערער, פארענטוואָרטליך פאר אלץ, וואס ער טוט. די מילדע באציאונג צו א דיכטער'ס פארברעכען פארמינערט בלויז זיין אנזעהן און זיין כבוד.

ליטווישע אידען אין אמעריקע

לאָרד נאלפור - דער גרויסער פארטיידיגער פון ציוניזם

פון יעקב דע־האאן.

ענגלאנד טרויערט איצט איבער דעם טויט פון א צאל באדייטענדע פערזענליכ־קייטען, וועלכע האבען אלע געלעבט אין דעם שוואכען קערפער פון לארד באלפור. די אידען טרויערען איבער איין מאן, וועל־כער איז געשטאנען באזונדער פון די אלע ענגלישע פארלאמענטארישע פיגורען, דעם באלפור פון דער דעקלאראציע, דער מאן, וועלכער האט געשריבען די פארערעד צו נחום סאקאלאוו'ס "געשיכטע פון ציו־ניזם", דער מאן וועלכער האט געעפענט דעם העברייאישען אוניווערזיטעט אויפ'ן הר הצופים.

ריכטער בראנדייס און איינינע אנ־דערע צווישען אונז וועלען טרויערען אי־בער באלפור'ן, דעם מאן פון טאט, און דר. ווייצמאן פארלירט א פריינט, וועלכער איז מיט איהם געשטאנען אין די טעג פון שטורם און דראנג.

ער וועט אמלענגסטען בלייבען אין דעם זכרון פון די אידען צוליעב דעם וואס מיר האבען א באלפור טאג, דעם 2־טען נאוועמבער, אין פאלעסטינע, וואו עס גע־פינט זיך אויך בלפוריה, און איבער אלעם, ווייל ער האט געגעבען זיין אונטערשריפט צו יענער דעקלאראציע, וואס האט גע־עפענט א ניי און אומפארגלייכבאר קאפּי־טעל אין דער אידישער געשיכטע.

איך געדענק איהם נאך אלס א מאן מיט דעם נאמען ארטור דזשיימס באלפור. סעקרעטאר פון אירלאנד. אין די טעג פון געזעלשאפטליכען שטורם און דראנג אין מיין יוגענט, ווען די טעגליכע צייט־טונגען האבען יעדען אין דער פריה באַ־ריכטעט וועגען אכזריות אין אירלאנד.

איך האב צום ערשטען מאל געהערט וועגען באלפור'ן אין צוזאמענהאנג מיט דעם ציוניזם, אין יאהר 1899. זיין פע־טער, לארד סאליסבורי, האט ערנעל נע־מאכט אז ערקלעהרונג צו גונסטען דעם ציוניזם. די דאזיגע אידעע "קומט", האט ער איסיצען פארזיכערט, און די דאזיגע פראזע איז שנעל איבערגענאנגען פון מויל צו מויל. עס האט זיך אנגעפאנגען א פארלאמענטארישע קאמפּאניע, און זיגזעף קווען, האט פארגעשלאגען, אז דער ענגלי־שע ציוניסטישע פערעראציע זאל דורכפיי־רען אן אנקעטע צווישען די פארלאמענט־קאנדידאטען וועגען זייער שטעלונג צום ציוניזם. ארום אכציג פון זיי האבען זיך אויסגעזאגט צו גונסטען.

אין יענער צייט האט באלפור, שפּי־לענדיג אין א געוויסען טאג אין גאלף, געבעטען זיין שפּיל־פארטנער אויסצופאר־שען די אינערליכע זייט פון דער ציוניס־טישער באוועגונג. דער דאזיגער שפּיל־פארטנער איז געווען א פריינט פון דעם רעדאקטאר פון דעם זשורנאל "נאלפּינג" אין וועלכען לעאפּאלד י. גרינבערג, איז געווען באטיילינט. דער דאזיגער אינצי־דענט האט אונז אלעמען איבערראשט.

גרינבערג'ס ציוניסטישע אינפארמאציע איז געווען פאר באלפור'ן אזוי צופרידענ־שטעלענד, אז די ציוניסטען האבען אין ניכען געקראנטי א וויכטיגען אנבאט פון רעגיערונגס־אונטערשטיצונג. אויב דער ארגאניזאטאר פון דער "פרימראוז ליעג" וואלט וועלען אונטערנעמען דאס ארגאני־זירונג פון ציוניזם אין ענגלאנד, איך ווייס ניט פארוואס, אבער מיר האבען זיך אפ־געזאגט אנצונעמען דעם דאזיגען וואונ־דערבארען אנבאט. אין דעם ליכט פון די געשעהענישען, זעהט אויס, אז דער דאזי־גער פעהלער איז געמאכט געווארען צו־ליעב פארזיכטיגקייט אדער שרעק.

ווען מיר וואלטען דאמאלסט אנגע־נומען דעם אנבאט, דאן וואלט דאס אפשר אויף צעהן יאהר פארשנעלערט דר. הערצל'ס טעטיגקייט. עס וואלט אויפגע־קלערט דאס, וואס נייטיגט זיך איצט אזוי שטארק אין אויפקלערונג און אין סטאביי־ליזירונג. נעמליך אין ענגלאנד'ס שטע־לונג לגבי דעם ציוניזם. אבער דער דאָ־זיגער אינצידענט באוויזט, אז ענגלאנד'ס אינטערעס אין א אידישע פּאלעסטינע האט זיינע ווארצלען ניט אין דער וועלט־מלחמה.

צי באלפור האט זיך דערמאנט אין דעם דאזיגען אמאלינען אינטערעס פון ענגלאנד צום ציוניזם, ווען ער האט צום ערשטען מאל דיסקוטירט מיט דר. ווייצ־מאן אין מאנטשעסטער אין אירלאנד, דאס קען בלויז ווייצמאן אליין זאגען. באלפור האט באלאנגט צו דער "פיערטער פארטיי", וועלכע איז אזוי גערופען גע־וואָרען, ווייל זי האט געהאט בלויז פיער מיטגלידער, וועלכע האבען געוואלט פאר־ווירקליכען די טעאריעס פון דיזראעלי'ן, נעמליך, אז די אריסטאקראטען זענען די פארטיידיגער פון די ארבייטענדע קלאס. סען: צוויי אנדערע פון דער דאזיגער גרו־פּע האבען זיך אויך ערקלערט פאר'ן ציו־ניזם. דער פיערטער, וועלכער איז גע־שטארבען אויידער דער ציוניזם איז געווא־רען אן "אישו", איז געווען דער פאטער פון ווינסטאן טשוירטשיל.

באלפור האט אויפגענומען די אידעע פון ציוניזם אין יאהר 1916. דאמאלסט ווען סער מארקס סאיקס, האט די אידעע געלאזט פאלען, בעת אסקוויט, האט זיך געשפּילט מיט דער אידעע אין 1914 און דער ענגלישער אמבאסאדאר אין וואשינג־טאן, ספּרינג ריים, האט דיסקוטירט אס־קוויט'ס אידעע מיט ריכטער בראנדייס אין וואשינגטאן אין יאהר 1914. פאר דעם ענגלישען מלחמה קאבינעט איז דאריבער אין יאהר 1916־1917 דער אינהאלט פון דער אידעע געווען קלאר, אבער דער פאר־מולירונג פון דער אידעע, האט מיט זיך פארגעשטעלט א פראבלעם.

און דא האט מען געדארפט באטראַ־טען ניט בלויז געהיימע פאליטישע אפּמאַ־כען, נאר מען האט אויך געמוזט נעמען אין אכט די פארשידענע אידישע ריכטונ־גען: דעם אחד־העם'יזם, וואס איז דער קולטור ציוניזם; דאס ארטאדאקסישע אידענטום מיט דעם רב הכולל דר. הערץ אן דער שפּיץ; די ציוניסטישע עקזעקוטי־ווע, וואס האט מיט זיך פארגעשטעלט די פאליטישע באוועגונג, און די גרויסע מאסע אידען וואס וואלטען זיך ארויסגעזאגט נעגען יעדער ענגלישער פּראקלאמירונג, באַגרינדעט אויף דער טעאריע פון דער אידישער אונצופרידענהייט אין גלות.

באלפור'ס פערזענליכע ראלע אין דער פארמולירונג פון דער דעקלאראציע איז נאך אלץ ניט גאנץ קלאר. אלס אויס־לאנד'ס מיניסטער האט ער געגעבען זיין פיעל־באדייטענדע אונטערשריפט צו דער דעקלאראציע. אבער זיין שטעלונג איז שוין געווען גאנץ קלאר. אין מאי 1917 האט ער געזאגט צו ריכטער בראנדייס אין וואשינגטאן: "איך בין א ציוניסט". דאס האט באשלאסען זיין האנדלונג און זיין שטעלונג. ער איז ניט געווען א ניט־אידישער סימפּאטיקער פון דער אידעע. ער איז געווען איינער פון אונז, און קיין שום זאך וואס האט שפּעטער פאסירט האט ניט געענדערט זיין מיינונג, און האט ניט אפגעשוואכט זיין אונטערשטיצונג פאר דעם אידעאל. אלס א ניט־איד איז ער געקומען צום ציוניזם, ווי מאקס נארדיו, א שטארק איסיסיירטער איד, און איז געווארען א ציוניסט.

די פראגע וועגען זיין ערנסטקייט איז ניט געווען דער באשלוס אויף דער שלום קאנפערענץ. ער האט אבער געוואלט האב־בען די עפענטליכע אפיציעלע אנערקענונג פון דעם ציוניסטישן אפט דורך די מלוכות. א מעהר וויכטיגע פראבע פון באלפור'ס גייסט איז געווען אין יאהר 1919, ווען ער האט געדארפט ציוניזם דעם קרייענס־אפּס צו אנערקענען, אז אין פאלעסטינע מוזען גילטען די באשלוסען פון דעם אויסלאנד'ס אפּס און אויך פון דער שלום־קאנפערענץ. אויף דער סעסיע איז פאריז איז אנגענומען געווארען א טיקקייט. ווארום ער האט דאס ארויס־געהויבען פון זיין סאציאלען ראנג, כדי אויפצוהויבען ניט בלויז זיין אייגען פאלק, נאר וועלכער האט, דורך זאך אפּנעמען אונ־טערשטיצונג פון דעם ציוניסטישען אי־דעאל, אזוי ווי איך, באטראכטען באלפור'ן אלס א הויך־דענקענדען מענש, וואס האט זיך ארויס־געהויבען פון זיין סאציאלען ראנג, כדי אויפצוהויבען ניט בלויז זיין אייגען פאלק, נאר אויך אנדערע פעלקער, וועלכע זענען אונטער דער שלום־קאנפערענץ, ווען ער האט אבער געוואלט האב־בען די אפיציעלע אנערקענונג פון דעם ציוניסטישן אפט דורך די מלוכות. א מעהר וויכטיגע פראבע פון באלפור'ס גייסט איז געווען אין יאהר 1919, ווען ער האט געדארפט ציוניזם דעם קרייענס־אפּס צו אנערקענען, אז אין פאלעסטינע מוזען גילטען די באשלוסען פון דעם אויסלאנד'ס אפּס און אויך פון דער שלום־קאנפערענץ. אויף דער סעסיע איז פאריז איז אנגענומען געווארען א טיקקייט. ווארום ער האט דאס